

Tatai Tömegsport és Tájfutó Honvéd Sportegyesület

TTT-HSE

http://ttt-tata.etata.hu; ttt.tata.2004@gmail.com 2890 Tata, Május 1 út 53/B.2/2.
63200030-11023517
06 (30) 575-4324
18614828-2-11

= Tájfutás * Atlétika * Jászat * Túra * Focisuli * Sportlövészet * Ökölvívás * TataCross * Rodeo Dancer's * Warhammer * Tactical Combat * Teke * Seymenek * Dragons =

2012. év kirándulásainak összefoglalói, beszámolók,

SZÖSSZENETEK

Írta és lejegyezte: Mészáros Károly

Részvevők, szereplők: Csavargó Csapat

2012. február 11-18.

TTT SÍTÁBOR

Ausztria Lungau sírégió Katschberg-Obertauern-Fanningberg-Aineck-Grosseck-Speiereck

Kivételesen e honlap szerkesztője nem vett részt ezen a csodálatos 2012. évi TTT sí táborban, pedig a legtöbb eseményen személyesen is jelen van, de most más egyéb okok miatt így történt. Előre látó módon időben megszervezésre került, hogy mégis készüljön valamiféle szösszenet, amit most Veszelka vállalt magára, igaz, hogy néhány súlyos becsületsértés után önként, de most sem zárja ki az további leírások és kalandok közzétételét a résztvevők személyes tapasztalatai alapján.

Akkor nézzük és olvassuk Veszelka csodálatos szösszenetét:

Ebben az évben is a lungau régió lesiklópályáit választottuk. A hazai induláskor érzékelt -16 - 18 fok az első két napon Ausztriában sem akart megváltozni, de ez annyira nem zavarta a menet közben 20 főre növekedett csapatunkat, amelynek három tagja a legfiatalabb évfjártot képviselte unoka beosztásban.

Síelőink bejárták a környéken található pályákat, de mivel az idő nem akart melegedni, egyre inkább előtérbe került a "Hütte párt" megalakításának lehetősége. A hét közepén a változó időjárás hozott havat, néhány fok emelkedést és szelet. Ez utóbbi először arcunkba fújta a havat, ezzel egyidejűleg megállított a lejtőn, sőt egyeseket visszafújta a lesiklópálya tetejére. Pontosabban fogalmazva, befújta a legközelebbi hűttébe.

A „szibériai passzátszél” sem tudta megakadályozni azonban, hogy a legbátrabbak a pályán maradjanak és küzdjenek az elemi erővel fújó széllel és hideggel.

A lesiklópályák okozta „lelki sebeket” esténként a „vámmentes gyarmatáru” elfogyasztásával próbáltuk enyhíteni az új síléc-, új sícipő-avatás keretében. Az új zokni felavató ünnepségre idén nem került sor, de úgy gondoljuk, ilyen hasznos javaslatok a jövőben megfontolás tárgyát képezik. Az azonos épületben lakók esti közös vacsorája, ezen belül a hazai ízek széles repertoárja osztályon felüli étteremmé varázsolta a közös helységeket.

A síelés örömei mellet jutott arra is idő, hogy néhányan ellátogassanak Salzburgba illetve Murauba. A hazaindulás előtti napokon lecsendesedett az időjárás, és olykor már eszményi feltételeket kínált a síelésre. Mindannyiunk közös gondolatával be is fejezem: jövőre, veletek, ugyanitt.

Ui: a „gyarmatáru” jövőre se felejtsetek otthon!

A sebesülteknek és a sérülteknek mielőbbi gyógyulást kívánunk!

2012. február 26.

Idegenvezetők világnapja

BUDAPEST

Szemfüles szakosztályvezetőnk már jó ideje kiválasztotta ezt a napot, hogy a szakosztály részére ingyenes és színvonalas programot nyújthasson, kihasználva, hogy ilyenkor ingyenes programok várják a vállalkozó és kíváncsi természetű érdeklődőket.

Így lett meghirdetve a csapat számára is ez a program. Előzetesen is sokan jelezték a részvételi szándékukat és fegyelmezetten, ahogy ez nálunk szokás időre mindenki ott volt. A mindenki azt jelentette, hogy mintegy 35 fő verbuválódott össze.

Pontosan 10:00-kor egy kedves sokat beszélő és eléggé halk szavú néni vezetésével megismertük a Hősök terét. Fülünket hegyezve ittuk szavait, mint a nektárt, küszködve a hideggel és a széllel.

Miután a magyarok hőseit oda vissza megismertük birtokba vettük a Vajdahunyad várát, illetve annak másolatát és egy kiadós séta után jelentős károkat okoztunk a központi sátor forralt bor, kolbász és langalló raktárkészletében. A szünetben egy kis anekdotázással és történetek mesélésével fejlesztettük nevető rekeszizmainkat.

Köszönhetően bandagazdánknak nyugodtak voltunk, mert a buszos városnézésre olyan korán jelentkezünk, hogy az 1-es busz lett számunkra kiutalva. Ez a busz le is robbant, vagy nem merték megmondani hol van, így a csapatot jajokra osztva több buszra kellett feltűlekednünk, de mindenkinek jutott hely, volt, akinek csak tartalék (nekünk)

Az egész délelőtti séta és ácsorgás, na meg a forralt bor megtette a hatását, mert többen a másfél órás városnézésből alig emlékeztek néhány percre. Éljenjárt a hortyogásban T. Pista is, de nem tudtam szólni neki, hogy viselkedjen már, mert én előbb elaludtam.

A buszról leszállva életet leheltünk az elgémberedett végtagjainkba és tömeges közlekedéssel megközelítettük a Duna bal partján lévő hajóállomást, melyet a gyorsabb lábú túratársaink simán elköttöttek, mire odaértünk ezért várni kellett és, hogy ne unatkozzunk Marcsinak köszönhetően felzabáltuk egy közeli cukrászda gesztenye készletét.

Végül is a tervezett időben 17:00-kor hajóra szálltunk és kifutottunk a nyílt Dunára. Világosan indultunk és gyönyörű esti kivilágításban érkeztük. Csak úgy szívtunk magunkba Budapest nappali és éjszakai látványát. Elmondhatjuk magunkról, hogy mi már láttunk a főváros árnyait és fényeit.

Estére rendesen elfáradt a csapat és ki-ki hazavánszorgott és a pihenés oltárára helyezte elcsigázott testét.

Annyit mondhatok, hogy aki kihagyta szegényebb lett egy különleges együttes élménnyel és programmal.

2012. március 31.

Történelmi séta Ópusztaszeren és Szegeden

(A szösszenet Bobori Karcsi fejéből pattant ki)

Szép és tapasztalatokban gazdag kiruccanással búcsúztattuk márciust. A busz a szokásos helyről és a szokásos módon megtelve iramodott neki, a nem mindenki által legeslegjobban szeretett tájunk a „Nagy Alföld” legnagyobb városa Szeged irányába. A szakosztály „fiatalítása” jegyében öt kiscikó futkározott körülöttünk vidáman és fáradhatatlanul a nap folyamán.

A szokásos frissítők és felvillanyozók, valamint a szüli és névnaposok köszöntése az első célpont Ópusztaszer elérése előtt megtörtént, az érintettek és hát valamennyink öröme.

No azért volt itt más is egy laza, könnyed 21 pontos kis totó az előző budapesti kiruccanásról!

Kertész Józsi barátunk kalauzolásával megint áttekintettük történelmünk több mint ezer esztendejét. Ebben nagy segítségünkre volt a rotunda, benne Közép-Európa egyik legszebb körképével, Feszty Árpád és tíz festőtársa alkotásával.

Kissé sietnünk kellett a kör-panoráma megtekintésével, mivel a kint várakozó csoportok már nagyon szerettek volna bejönni. Kint és az egész Park területén azonban rajtunk kívül látogató alig-alig lézengett! No mindegy tovább haladtunk történelmünk „útvesztőjében” és a jurták birodalmában. Meglepetésünkre az egyik ilyen kör alakú fa csodában egy még nagyobb fa csoda fogadott: a gigantikus fenyőóriás szeletkéje. Kb. Krisztus (isz.) után 200 körül serkent ki a magja és így a mi történelmünk „simán” ráfért a 60 centi vastag „lapocskára”. (Aki még nem látta feltétlen nézze meg! A világ egyik természeti csodája!)

Nagyon ötletes és a szegedi látogatás előtt feltétlen meg kellett néznünk a nagy árvíz bekövetkezésének fényjátékkal illusztrált történetét.

Lóra! Irány Szeged. Az éhes csapat feltöltötte a hal különböző változataival a bendőket és már indultunk is a város felfedezésére. Szakavatott idegenvezetőnk jóvoltából szinte felfoghatatlan mennyiségű évszám, név és még kitudja mi minden zúdult a fejünkre! Legnagyobb segítségünk a „nagy árvíz” volt, mivel az újjáépítéshez „sima terepet” biztosított. Így megvalósulhatott egy sugaras-körutas jól áttekinthető nagyváros. (Persze ez is „uniós” segítséggel lásd: Párizs, London, Berlin, stb körút) A látottak és a hallottak lenyűgöztek és elcsigáztak bennünket. Hazafelé a csikócsapat fáradhatatlanságát bizonyította, hogy még versmondással szórakoztattak bennünket.

Ocsovai Jani barátunk ismét jó ajánlattal lepett meg bennünket. Köszönjük!

2012. április 13.

PÁPA BÁZISREPÜLŐTÉR BEVÉTELE

Somló-hegy megmászása és levének kifacsarása

Kihasználva egyes tagjaink befolyását és aktivitását olyan programokat is szervezünk, ami hozzájuk, vagy munkájukhoz kötődik. Így született meg egy látogatás ötlete Pápara a Bázisrepülőtérrre, ahol a a C-17 kódszámú hatalmas repülő és annak kiszolgáló egységeit tekintettük meg. Tovább fejlesztve az ötletet tanult bandagazdánk további programot is kiötölt, amely egyrészt Pápa nevezetességeit, illetve a közeli Somló-hegy megismerését foglalta magába.

Az ötletet elhatározás és tett követte. Nem tudom, hogy akik a fővárosunkból indultak mikor keltek és mit tettek a buszon, de Tatára érkeve panaszkodtak, hogy már teljesen kiszáradtak, mert meg akartak minket várni a beöntéssel. Jól esett nekünk, tataiaknak ez a szeretet és törődés.

A Budapest Tata közti távolság megtétele alatt Ocsó és a többiek felköszöntötték az aktuális születésnaposainkat is, akik alig töltötték be az 21-100 év közti éveiket.

Mikor már mindenki a buszon volt többen elindultak, hogy a megfelelő gyarmatáru kiosztásával köszöntsük egymást a kirándulás alkalmából, így aztán gyorsan és észrevétlenül megérkeztünk Pápa helyőrségbe, ahol türelmetlenül várt minket Veronika, aki vállalta, hogy a csapattal megismerteti a város fényeit és árnyait.

Tapasztalt utazók révén láttuk, hogy a főtér építésének befejezése után Pápa igazán vonzó, turistacsalogató város lesz, de most csak kerülgettük az építkezés helyeit. Két dolgot fedeztünk fel konkrétan. Az egyik az Eszterházy kastély, a másik a kékfestő múzeum. Bárkinek ajánlani tudjuk, aki ebbe a városba jár, mert igazán érdekes és látványos volt.

Dél körül, mikor megkondult többek gyomra és Fellner Jakab által épített kéttornyú templom harangja sietve buszra szálltunk és meg sem álltunk a Bázisrepülőtér étterméig, ahol mosolygós lánykák és marcona matrónák hamar kiszórták az ebédet.

(Ebéd előtt e sorok írója élete legnagyobb hibáját követte el. Fagyit vett egy fagyizóánál és erről nem tájékoztatta kedvenc Marcsi nevű ismerősét, így évekre adósa maradt neki vállalva az örökös fagyira meghívó szerepét.)

Ebéd után meglátogattuk a reptéren kiállított cuccokat, ami miatt érdemes volt Pápara látogatni. A témáról feltett képek is magukért beszélnek. Egy biztos. Ilyen kurva nagy gépet nem sokan láttak. Érdekes volt a kiszolgáló eszközök látványa is, élmény volt a kutyás bemutató, na meg a kávé, amit megittam a büfé sátorban.

Rövid buszozás után következett a Somló hegy meghódítása. A csapat két részre oszlott. A bátrabbak és a sportosabbak a hosszú utat választották keresztül a hegyen, a sportot nem kedvelők és Jóska a rövidebb út mellett döntöttek. A cél mindkét csoportnak ugyanaz volt. Ede bácsi Öreg Holló pincéje. A kettesszámú, tehát a lustább csapat érkezett először a pincéhez, mint később kiderül azért nem kis hegymászás után megtörve és megfáradva mindent elkövettek, hogy felzabálják Ede bácsi konyháját és kiszürcsöljék a pincéjét. Szerencsére a házigazda rendesen felkészült és nekünk, sportembereknek is maradt még elég anyag.

De mi is történt az egyes számú bátor, sportos, erőből duzzadó, akadályokat nem ismerő csapat szerény tagjaival?

Elmondom.

E szerény sorok írója már néhány száz méter után látta, hogy nem hozott jó döntést. A másik csapattal kellett volna tartania. Erre a gondolatra mások is rájöttek csak kicsit később és a tengerszint feletti magasság növekedésével számuk egyre gyarapodott.

Ronggyá izzadva nem éppen hegymászásra szánt báli ruhánkat egyszer csak egy tábla fogadott minket, amire rá volt írva, hogy felértünk a mennyekbe, amit rögtön el is hittünk. Szétnéztünk a hegy tetején, ami egyébként maga volt a csoda és azzal áltattuk magunkat, hogy ezért megérte felcaplatni ide. Kis pihenő után bevettük Somló várát is, majd megközelítettük Ede bácsi pincéjét, és amit az első csapat nem tudott elpusztítani, annak rögtön nekiálltunk.

Kellemes itóka volt az EDE 70 feliratú picinyke hordóból kifacsart pálinka, amit többen, többször megcsapoltak.

Ede bá és neje többféle borral kínált minket, melyek igazán ízletes és zamatos ízeket kevertek nyelvünk hegyére. Ezt az is igazolja, hogy utána sorba kellett állni a pincében, hogy a hordók tartalmát átfejsük különböző üvegekbe és magunkkal vigyük szűkösebb napokra.

A fárasztó túra, a pálesz és a borocska után egyszer csak a buszunknál kötöttünk ki és meg sem álltunk Tatáig csak egy rövid technikai szünet erejéig.

Tatán szomorú és érzelmes búcsú után útjára engedték a többieket és elhatároztuk, hogy bárhova megyünk legközelebb, azt mindig Tatán keresztül oldjuk meg.

Szokásos, de mégis elismerő köszönet Ocsónak és segítőinek, Kucsma Bandinak és Ocsó nejének Zsuzsának a szervezésért.

Akinek kiegészíteni való kedve támad az a facebookra feltöltött képeknél megteheti...

2012. június 02-06. ERDÉLY

Hát eltelt egy kis idő mire e sorok írója eljutott addig a pillanatra, hogy tollat fogott a kezébe (Klaviatúrát) és elkezdte a szöveget, vagy inkább emlékeztető papírra (weblap) vetését.

Többek egybehangzó véleményének engedve a csapat tíz év óta tartó töretlen együttlétének jubileumaként megismétlésre került az első túra, ami természetesen Erdélyben volt. Az akkori résztvevők csekély számmal tudtak csak jele lenni e nagy eseményen, de legalább másoknak is megadatott az élmény.

Kedvenc túravezetőnk és a szervezésben részt vett kicsinyke csapat eléggé megijedt, hogy a nagy túrára esetleg túljelentkezés lesz, ezért többféle módon ki lett kérve a nagyérdemű véleménye és javaslata. A vége az lett, hogy néhány új túratársat is be kellett vonni, akik aztán már a túra végén úgy gondolták, hogy ebben a csapatban jobb, mint máshol.

Úgy kezdődött, hogy 02-án a megadott időre összeverbuválódtunk és azt a rengeteg csomagot és gyarmatárut begyömöszöltük a Csavargó Transz buszába nem kis riadalmat keltve a pilótában, aki bár tele pakolta a busz rekeszeit különféle sörökkel, de már a 2. nap kevésnek bizonyult. Szerintem nem is sejtette kikkel áll szemben (illetve ül háttal).

Az első nap alapvető célja volt, hogy eljussunk Tordaszentmiklóstra, ahol az aznapi szállás volt, de útközben megnéztünk ezt, azt.

Nagykárolynál álltunk meg először, hogy megnézzük a Károlyi kastélyt, amit uniós támogatásból felújítottak. A kastély és környezete kellemes felüdülést jelentett a csapatnak a néhány órás buszozás után. Itt Petőfi, Ady és természetesen a Károlyi család emlékeit frissítettük fel.

Buszra szállva máris repültünk az enyhén szólva archaikusnak nevezett műúton Érmindszent felé, ott megnéztük Ady szülőházát és a kúriát, ahol méltó emléket állítottak Ady Endrének.

Útban a szállás felé megálltunk Zilahon, Szilágy megy központjában, ahol fejet hajtottunk Wesselényi Miklós emléke előtt, megnéztünk a legnagyobb alapterületű református templomot a különleges hármass felosztásával. Megcsodáltuk Fadrusz János által alkotott és a város parkjában elhelyezett Wesselényi szobrot, ami a történelem viharát túlélve áll most is a talapzatán.

Nekirugaszkodtunk a Meszes hágón keresztül, majd leereszkedtünk a kalotaszeg vidékén és megérkeztünk Kolozsvárra, ahol természetesen a Mátyás király szoborcsoportját néztük meg. Az alkotás monumentális hatást keltve szinte rátámaszkodik a gótikus Szent-Mihály templomra. Középen uralkodó helyen áll Mátyás király lovas szobra és körülötte a négy történelmi alak, Magyar Balázs, Kinizsi Pál, Báthory István és Szapolyai János, akik meghatározó szerepet töltek be a nagy királyunk életében.

Késő délután már a csapat zöme csak a vacsorára tudott gondolni, mindenkit az éhség gyötört. Ezért is, meg azért is mert a tervnek a része volt, elgurultunk Magyarfenesre és a terített asztalok láttán egy kicsit henderikáztunk, majd felfaltuk a Csáni Éva által üzemeltetett kis étterem minden tartalékát.

A vacsora után szétszórta a csapatot különböző családokhoz, ahol egy kiscsoportos esti beszélgetések után álomra hajtottuk fejünket. Reggelre egy kis pálinka szürcsölésével és közös ismerősök emlegetésével már kissé kómában indultunk tovább.

Ügyelve arra, nehogy megülje a kis pocakunkat a bőséges reggeli a Hesdát patak mentén a csapat is áttörte a Tordai-hasadékot, természetesen visszafelé (a kijáraton mentünk be). A korai túra megrázkódtatásait túlélve, felüdülve hatoltunk be a sóbányába, ami egy idő után show-bánya lett, a sok lézengő látogatóval, a csónakázó tóval és a csillogó-villogó tárnáival. Közben hallgattuk Lovász Attila Levente tárnavezető énekét és előadásait.

Buszra szállva, elkerülve Marosvásárhelyt (mert tudtuk, hogy visszafelé nem kerülhetjük el) cammogtunk Székelyudvarhely fel, de útközben Korondon még szétnéztünk egy kicsit, ahol egyesek köcsögre fordították kis megtakarított pénzüket, ezzel is elegendő muníciót adva néhány furfangos észjárású túratársunknak és e sorok írójának is.

Tovább menve vetettünk egy pillantást a Kalonda-tetőn füstölgő boksákra és egy rövid időre megálltunk Farkaslakán, ahol fejet hajtottunk a két kocsányos tölgy alatt eltemetett székelyföldi atyánkfia, Tamási Áron emlékhelye előtt, melynek sírkövét Szervátiusz Tibor és Jenő andezitből faragta, rajta a felirattal:

*„Törzsében székely volt, fia Hunniának
Hűséges szolgája bomlott századának.”*

Estére megérkeztünk Székelyvarsára, ahol a csinos tulajdonosnő (a medveölő Horváth Zsuzsa) és családja köszöntőitallal várt minket úgy, hogy a küszöböt még át sem léptük már inni kellett. Ezután birtokba vettük a Csorgó-kő panziót és már az első este mély nyomokat hagytunk az étterem raktárkészletében.

Estére egy kis nosztalgiaműsorral emlékeztünk meg a 11 évvel ezelőtti kirándulásról. Újra meghallgattuk az akkor is nagy sikerrel fellépő Bokor Tünde dalait. Ő volt a székelyfői csalóánya, amiből azért a mai napig is maradt valami.

Késő este elfoglaltuk kajütjeinket és zengett a panzió a hortyogásoktól és az ágyak ütemes nyikorgásától.

Reggel, nehogy rosszul kezdődjön a nap többen elindultunk egy üveg hazai gyarmatáruval, mint húsvétkor szokás és beöntöttünk néhány kupica nedűt az torkunkba.

Rövid reggeli után alig vártuk, hogy felülhessünk kedvenc buszunkra és elindultunk aznapi első úti célunk felé, a Tolvajos tetőn keresztül Csíksomlyóra. A tetőn rövid időre megálltunk és emlékeztünk az ottani három kereszt évszámaira, majd legurulva a Hargitán megérkeztünk Csíksomlyóra.

Valamikor az 1400-as évek végén egy ferences szerzetes faragta azt a Mária szobrot, amely, most zarándokhely és sokak számára ad lelki vigaszt és üdvösséget.

Az emlékezés után elindultunk a Szermászó tetőn keresztül a Tatros völgyébe és megcéloztuk az ezeréves történelmi határnál található határkőt és a 30-as régi vámház romjait. Megérkezve felküzdöttük magunkat az 1626-ban Báthory Gábor által épített Rákóczi vár tetejére és telve hazafias érzelmekkel elénekeltük a Himnuszt.

Tovább buszozva visszafelé újra felmáztunk a Szermászó tetőre és elhagyva a Gyimes leelőit megcéloztuk Marosfőt. Letérve a főútról áthaladtunk Csikkarcfalván is ahol e sorok írójának szülei származtak és ismerkedtek meg egymással, ezzel is elősegítve, hogy világra jöhesen egy kiváló, nagyra hivatott és szerény ember, azaz én.

Keresztüluhanva Gyergyószentmiklóson érintettük Pongrác tetőt (1285 m) és legurultunk a Gyilkos tóhoz, majd a Békás szoroshoz. A szorost szorosan egymás után, rettegve az ide-oda cikázó autóktól gyalog jártuk be, majd röviden megnéztük a tavat is, ami a maga módján egy csodálatos természeti látványosság.

Eltelve a látványtól és az ámulattól buszra szálltunk és a Gyergyói havasokon és a Hargitán keresztül elindultunk a szálláshelyünkre, ahol vacsora és tábortűz várt minket.

A tűz és a csapolt sör varázsa miatt varázslatos népdalokat és katonadalokat énekeltünk, aminek minősége nagyot változott, mikor már mindenki elment aludni és a helyi székelyek is énekeltek egy kicsit.

Éjjel hortyogás és nyikorgás.

A 4. nap reggelén menet közben egy rövid megállással kis borvizet kóstoltunk és elmentünk Csíkszeredán és Tusnádfürdön keresztül a Szent-Anna tóhoz, amit enyhe esőben csodáltunk meg fittyet hányva a medvékre és a csöpögő vízre.

Ha már arra jártunk jó tűzerekhez méltóan betértünk Kézdivásárhelyre és tisztelegtünk Gábor Áron emléke előtt, majd megnéztük azt a több száz népviseletbe öltözött babát is, amit gyerekek készítek valamikor.

Útba ejtettük Gelencét, ahol megnéztük az un. paraszt katedrális, a felszegi római katolikus műemléktemplomot, ami a település látványossága. A templom szerepel az UNESCO nyilvántartásában is és freskói emléket állítanak Krisztusnak, de Szent László királyunk 1068-ban vívott kunok elleni győztes cserhalmi ütközetének is.

Minderről Ica néni beszélt nekünk, aki érdekes módon a templom harangozója is és Gobbi Hilda hercegnőnek tűnne mellette.

Útban hazafelé megálltunk Alsócsernáton és megtekintettük Haszmann Pál Néprajzi Múzeumot. Itt eltelve a traktorok, kályhák és mindenféle lim-lom látványától meghallgattuk a tulajdonos (Végh Antal) lelkesítő beszédét a munka és az alkotás, valamint a vacsora kapcsolatáról.

Átkelve a Nyerges-tetőn, szinte véletlenül álltunk meg az 1849. augusztus 01-i események tiszteletére emelt emlékműnél és a kopjafák rengetegében merengtünk egy darabig hallgatva a közlő vihar dörgéseit.

(1849. augusztus 1-jén Tuzson János alezredes vezetése alatt 200 székely honvéd élethalálharcot vívott az osztrák és orosz csapatokból álló ellenséges hadsereg ellen. A kisszámú székely hadsereg, önfeláldozó küzdelmük ellenére vereséget szenvedett az ellenségtől árulás következtében.)

Útközben felvettünk két táncos lábú testvérpárt, akik a vacsora után bemutatott néhány kalotaszegi táncot és a vállalkozó szellemű túratársakat meg is tanították néhány tánc lépésre.

Éjjel hortyogás és nyikorgás.

Elérkezve az utolsó napunkhoz hazafelé repülés közben több helyen is megálltunk. Az első Székelyudvarhely volt, ahol az affináták nem kerültek elő a boltokból, de sebjaj, majd iszunk mást.

Aztán Segesvár következett, ahol megrohmoztuk a várat egy kis séta erejéig.

Ide már nem tudott minket követni Korim Karcsi, mert előre nem láthatóan tervezett módon ismeretlen tettesek, vagy tettes által lelökésre lett ítélve a buszról. Ennek a nyomozása ugyan kitérőgálásra került jó sokat röhögve a dolgon, de végleges ítélet még nem született. Mindenesetre jobbulást kívánunk Karcsi bácsinak tiszta szívből.

Tovább gurulva Marosvásárhelyen álltunk meg egy rövid városnézésre. Megnéztük a Kultúra Palotáját és az ortodox templomot és bejártuk a város főterét.

Még nyújtózkodtunk néhányat menetközben, de már alig vártuk, hogy hazaérkezzünk.

Köszönet a szervezőknek: - Ocsovai János
- Kertész József

2012. szeptember 22-23.
Fertő tó, Kőszeg, Írottkő

Hazafelé jövet, mint ahogyan az a csavargó csapatnál szokás, kedvenc bandagazdánk igen aprólékosan és mindenre kiterjedően foglalta össze a két napos kirándulásunk minden mozzanatát.

Na, ez az amit én most mellőzni fogok és szigorúan csak a tényeket és a megtörtént eseményeket fogom röviden és érthetően felvázolni, abból a célból, hogy 100 év múlva, akik az egyesület - kiemelten a Csavargó Csapat - tevékenységét vizsgálják majd valaha megtudják írni az esedékes doktori értekezésüket.

Úgy kezdődött, hogy a csapat zöme a szokásos helyen felszállt a buszra és mindenki megpróbálta a legjobb helyeket elfoglalni. Így történhetett meg, hogy a Tatán felszálló tatai különítménynek, különösen nekem, csak olyan hely jutott, ahova még a régebben legendásan sportos testalkatával sem tudott volna kényelmesen utazni. Ennek egyik következménye lett a boka, térd, csipő, derék, hát, váll és fejfájás elburjánzása.

A csapat erősen húzta az időt, hogy amíg Tatára érnek nehogy valaki kiszáradjon, még Erzsike is lassan adta elő az Esterházy család évekre visszanyúló történetét, nehogy lemaradjunk mi, tataiak. Ahogy felszálltunk Erzsike pontot tett az Esterházyak történetére és az egyesület 8 éves születésnapja alkalmára elkészített és gyertyával feldíszített tortaszelettel felköszöntötte az elnök urat és rajta keresztül az egyesület teljes tagságát e nagy ünnep, a születésnap alkalmából.

Még el sem ült a zúgó tapsvihár, már is megkezdte a tevékenységét a pohárnok úr, megte-remtve ezzel a kirándulás hangulatát és az ülésnek nevezett kalodák által megfeszített izomzatok lazítását.

Győr helyőrség szélén egy rövid megállással felvettük az ott lakó útitársainkat is, akiknek merőben szokatlan volt, hogy nem kellett pirkadatkor kelniük a túra kedvéért.

Mire mindenki elmondta, hogy mi történt vele a korábbi kirándulás óta, máris Fertődön talál-
tuk magunkat, ahol kívül-belül megnéztük az Esterházy kastélyt.

Buszra szállva a betervezett kőbánya felé tartva beiktattunk egy rövid pihenőt a Csapody Ist-
ván Természetiskola meglátogatására, de hamar kiderült, hogy az illetékes fittyet hányva ígé-
retének fityiszt mutatott a csapatnak és telefonon küldött el minket a ...

Megköszönve turista-barát hozzáállását tovább gurultunk az Ausztriában található St. Marga-
rethen (Szentmargitbánya) felé, hogy megtekintsük az ott lévő kőfejtőt, ahol volt drogosok és
függőségben szenvedők készültek egy nagyszabású koncertre. Nem zavartatva magunkat egy
idegenvezető társaságában végül is minden fontosat megtudtunk a hely nevezetességeiről.

Visszatérve hazánkba megcéloztuk Fertőrákost, ahol egy kisvonatra (országúti) szálltunk és
lassan dőcögve, rá sem hederítve a több kerékben látható defektre végig gurultunk a települé-
sen, majd egészen le a Fertő tó partjára, ahol úgy gondoltuk már vár minket egy nagyobbfajta
ladik, hogy megúsztassuk fáradt tagjainkat. Mintegy 20-25 perc után kikötött a ladik és mi-
után lázadással bevettük a fedélzetet mi is nekilódultunk a víznek, ahol kellemesen kipihentük
az út eddigi fáradságait, bár nagy hiba volt, hogy a szokásos és akkor már hiányzó gyar-
matárú a buszon maradt.

A szárazföldi kisvasút és a gondola hajókörtje elég bátorságot adott O. János túravezetőnk-
nek, hogy előkapja saját sípját és beléfújjon. Többen (de elsősorban a szókimondó Marcsi)
megjegyezték, hogy -"de szép fütyülőd van János". Jánosunk értette a célzást, de nem láttuk a
szemében azt a büszke csillogást, amit ilyenkor kellene.

Partra szálltunk, majd megcéloztuk szálláshelyünket, ami Hegykő község teljes területét je-
lentette. A faluba érve szétrebbent a csapat, mindenki elfoglalta a helyét és gyalog, vagy a

buszt igénybe véve hirtelen az étteremben találtuk magunkat, ahol elsősorban a csapat maradék piája fogyott el, majd a házigazdáé.

Kellemesen eltelve a vacsorától mindenki hazatért nyugvó helyére. Egyesek a kiadott térkép alapján, a leggyorsabb úton, mások buszra szállva, de néhányuknak (nekem is) sokkal hosszabb útvonalon, többszöri útvonal módosítás árán sikerült csak.

Másnap bőséges reggelivel töltöttük fel fájó izomzataink erőforrásait, persze sokat segített néhány tartalék flaska is. Már itt körvonalazódott egy következő koncepció per, egy egyszerű kabátlopás ügye, melynek lezárásáról és megnyugtató és teljesen objektív ítéletéről a mellékletben olvashatnak a perek iránt érdeklődő kíváncsi fánccsik.

Úti célunk Kőszeg volt, ahol a helyi városi crossbiciglisták vették birtokba a város nevezetességeit, megnehezítve ezzel is a kedvenc idegenvezetőnk dolgát.

A város megismerése után utunkat Lockenhaus (Léka) felé vettük és észrevétlenül vettük be Léka várát, ahol az egyik legnagyobb attrakció többek igazi kalodába zárása volt. Később gondolkodtunk el azon mekkora hibát vétettünk, mikor ki kis szabadítottuk az önkéntes kalodára ítéltetett túratársainkat.

Kitörve a várból, hasonlóan mint annak idején Zrínyi tette vala, bementünk a Nádasdy Ferenc által építtetett Szent Miklós templomba, ahol a templombelsőből nyíló a Nádasdyak kriptájában emlékeztünk az ősökre és emlékszalagot kötöttünk a tiszteletükre.

A kriptá egyéb iránt a magyarok zarándokhelyének is tekinthető, ami látszott is a sok ott található nemzetiszínű virágcsokrok és szalagok miatt.

Ismerve a programot és túravezetőnk jó értelemben vett szadizmusát megközelítettük az Írott-kőhöz vezető parkolót és elindultunk, hogy meghódítsuk azt a követ, amiről már annyi jót hallottunk. Az előzetes tájékoztató szerint csupán 1,5-2 km-es könnyű gyalogtúrát kell megtenni, hogy kiszabaduljunk a buszon lévő kalodáinkból és felfrissítsük utazásban elpuhult fáradt testrészeinket. A minimálisan és alsó hangon megközelítő becslés eredményeként is elérte a 4,5 km-t az a táv, amit a fáradt, tolószékes és invalidus csapattagok kénytelenek voltak leküzdeni, de szó se róla a látvány pazar volt, különösen a párába és ködbe vesző panoráma kilátás az alpokaljára.

Elcsigázottan és kiszáradva értünk vissza kedvenc buszunkhoz, ahol kicsöpögtettük a maradék nedűt, mint a nektárt és mindenkinek nagy örömet szerzett túravezetőnk bejelentése, miután a füttyülőjével összerelent minket, hogy hagyjuk Velemet.

Velem nem kellett lacafacázni, rögtön beültem a buszunk kalodájába és vártam a hazaérkezést. Kis öröm volt az ürömben, hogy a tatai különítmény kevesebb ideig volt béklyóba zárva, de megígértették velünk, hogy még egy órát guggolva kell maradnunk, amíg a zöm meg nem érkezik a fővárosba. Itt és most be kell vallani, hogy csak fejben, gondolatban guggoltam még egy kis ideig.

Megint jó volt, KÖSZÖNJÜK!

2012. november 17.

Szent István Bazilika és Buda híres barlangjai

A HANGOK ÍZE

Az összefoglalók bátor és egyben igen szerény írója ezen a kiránduláson nem vett részt az ő nagy sanálatjára. Helyette pálinkát szürcsölt régi barátaival, akikkel együtt pontosan 25 éve hagyta abba külföldi tanulmányait és tért meg kis, szeretve ölelő hazájába.

Irigyeltem is a csapatot és sokat gondoltam rájuk, hogy milyen jól érezhetik magukat, de az első néhány korty után már nem zavart ez a nyomasztó gondolat. További kóstolgatás után már úgy is megírtam volna e szösszenetet, hogy ott sem voltam, de sokkal jobb krónikást adott a sors, aki önként, dalolva és teljesen önkéntesen vállalta, hogy az utókor számára megörökíti e remek túrát és zenei élményekben gazdag kiruccanást.

Úgyhogy álljon itt kedvenc túratársunk, Tarján Tamás változtatás nélküli szösszenete és emlékeztetője mit is tett a fenti napon a Csavargó Csapat.

A pesti szmogtól nyomott ködön át őszi napsugarak ragyogták be a Szent István Bazilika lépcsőit, ahol kevéssel 11 óra előtt egy vidám társaság gyülekezett. Aki az idő tájt a Hercegprímás utcában járt-kelt, vagy épp a Szent István téren valamely hangulatos cukrászdában fogyasztotta szombat reggeli kávéját, könnyen figyelmes lehetett egy kedves kis hahotázó csapatra, a mi kis Csavargó csapatunkra.

Amíg a lépcsőkön várakoztunk idegenvezetőinkre, néhány gondoskodó sporttársunk – igazodva a természetjáró-szakosztály hagyományaihoz – „védőitallal” kínálta a többieket, mely igen hamar megalapozta az egész napos kirándulás kiváló hangulatát. A Bazilika látogatása során két csoportra kellett oszlanunk, mivel a termek és folyosók mérete nem tette volna lehetővé, hogy mindannyian egyszerre láthassuk ugyanazt. Természetesen már a csoportok elosztásánál T. Árpád sporttárssal felfigyeltünk némi diszkriminatív eljárás módra, hiszen Andáék máris az élre kerültek, pedig még egyetlen kvíz kérdés sem hangzott el...

A csoportunk idegenvezető hölgye a bejárat előtt pár mondatban mutatta be a Hild József tervei szerint megkezdett, de Ybl Miklós javított tervei szerint befejezett csodálatos, és hatalmas épületet. Rendkívüli átéléssel, és lelkesedéssel mesélte a homlokzatot és a kupolát díszítő szobrok, szoborcsoportok jelentőségét, melyeket sajnos abból a közelségből nem tudtunk jól szemügyre venni. Az O. J. szakosztályvezető urat is magában foglaló (és ezzel mások számára is a csoportok közti hierarchiát egyértelműen fémjelző) „B” csoport a Bazilika Kincstárában kezdte meg körútját, ahol megtudhattuk, hogy az egyes kiállított tárgyak közül jó néhány a mai napig használatban van. A különböző kistermek értékes ereklyéket mutattak be; kelyheket, pásztorbotokat, füstölőt, díszes öltözékeket. A Kincstár egyik kiemelt szegletében Mindszenty József bíboros személyes tárgyai kerültek kiállításra. Folytatva utunkat a toronyba értünk, ahol körbejárva Budapest fantasztikus látképe tárult elénk. Talán a hirtelen lehűlő levegő, talán a félúttól megtett 154 lépcsőfok indokolta tette további védőital elfogyasztását, melyet O. J. szakosztályvezető úr szigorú felügyelete mellett végezhetett csak a társaság. Sokaknak talán ez adhatott erőt lefelé a 306 lépcső leküzdésére. A templomtérbe érve pompás festmények, díszes szobrok, szoborcsoportok tárultak elénk, melyet a kupola lélegzetelállító mozaikjai koronáztak meg. A Bazilika fő részében Szent István király hatalmas szobra áll, a háttérben életének főbb jeleneteiből összeállított dombormű, felette pedig egy angyal, amint épp koronázni készül őt.

Mielőtt a Szent Jobb kápolnában megtekintettük volna a rejtélyes módon mumifikálódott Szent István jobbot, a nagyorgona hangjai csendültek fel, melyek Virág András orgonaművész

közel negyedórás zenei csokrában hihetetlen erővel töltötték be a teret, így csillapítva szemünk, s fülünk „éhségét” egyaránt. Ekkor még nem is sejtettük, hogy milyen „fogások” vannak érzeinkre, mint a nap végén kiderült, ez csak az előétel volt.

Buszra szálltunk, ahol érdemes megjegyeznünk a szakosztályvezető úr figyelmességét, és a frissen szentelt „vizéből” kínálta a kedves sporttársakat, ezúttal jogszerűen a névsor végéről indulva. (Mint később kiderült ez egyfajta demo változata volt annak a palackozott, de meg nem szentelt víznek, melyből bizonyos ellentételezés fejében biztosítani tud az érdeklődőknek a következő kiránduláson.) A „TAT” természetesen ismét összeállt, és bár kvíz kérdéseket nem kellett megvitatni, az addig is megszokott hangulat garantált volt. Idő közben T. István sporttársunktól érkezett egy üzenet Frankfurtból a Csavargó Csapathoz jó utat kívánva.

A rövidke buszozásunk során telefonon közös énekléssel köszöntöttük Mák Gyuri sporttársunkat 60. születésnapja alkalmából, reméljük hogy a következő alkalommal személyesen is köszönhetünk.

A Pál-völgyi barlanghoz érve ki kávéval, ki hatalmas zsíros-deszkákkal, ki egyéb módon pótolta az addig elvesztett energiát. Egy kedves fiatal lány, Noémi vezette a Csavargókat körbe az évezredek óta alakuló hihetetlen képződmények között. A hirtelen szintkülönbségek, a meredek lépcsők igencsak próbára tették néhányunkat, de kitartóan teljesítette mindenki a kihívást.

A Szemlő-hegyi barlanghoz gyalogosan vonultunk át. A barlang rövid bemutatását követően ismét csak a fülünket kényeztethettük. Kray György és kedves felesége, Zsuzsanna a hangtálak használatának és jótékony hatásainak rejtelmeibe vezettek be minket. Mindenki kipróbálhatta a különböző méretű, alakú, hangú tálakat a barlang különböző pontjain, melyek igen érdekesen csengtek, amikor egyszerre 20-25 is szólt. A túra zárásaként „hangfürdőt” vehettünk egy előadás keretében, ahol a megismert hangtálak mellett a mély relaxációt előidéző gongok is megszólaltak. Néma csend ült a teremben, csak a tálak szóltak egy-egy nagy-gong kíséretében. A rezgések átjárták a csoportot, átjárták a testet éppúgy, mint a lelket. Majd minden sötét lett. A hangok lassan elcsendesedtek, a rezgések elültek. Nem hiányzott sem a kinti zaj, sem a fény, semmi. Vakon ülve egy barlang mélyén, teljes csendben egyetlen érzés járt bennem: „Jól laktam!”

Tarján Tomi

A szerkesztő értékelése: *****

Tomi máskor is bevállalhat egy-egy szösszenetet.

2012. december 08.
MIKULÁS NAPI ÉVZÁRÓ
KIRÁNDULÁS A MÁTRÁBAN

Szerintem az egész csapat részt akart venni az év utolsó ki-
ruccanásán, így a szervezés során többen is vállalták, hogy
saját autójukon is, de a buszt követve vesznek részt az év-
záró bulin. Aztán ahogy telt az idő a bacilusok és a klíma- és klimax változások megtették a
hatásukat, mert az indulásra elegendő volt a szokásos buszunk. A buszon a szeretve tisztelt e
szösszenetek írója kiváló érzékkel talált rá az egyetlen rossz ülésre, így oda-vissza vigyázz-
ülésben, feszesen utazott elviselve kedvenc, mögötte utazó kaján útitársa szórakoztatását is.

Buszra szállva egy számunkra idegen Mikulás fogadott minket, aki saját magáról formázott
kis csokikat osztogatott. Miután levette lepleit lepleződött le, hogy E. Lajos felnőtt korú volt a
meglepetés kitalálója és megvalósítója. A tettet hosszan tartó nyílt színi taps követte.

Már az unalomig ismert indulási ceremónia (üdvözlés, beöntés) után buszunk orrát Gyön-
gyös helyőrség felé irányoztuk és egy rövid megállással és a szokásos tesztlap kitöltésével ha-
mar meg is érkeztünk az erdei pöfögő-vasút állomásához. Gyorsan kerestünk egy kávézót,
vagy akármilyen becsületsüllyesztőt, hogy a további megkívánt folyékony termékeket besze-
rezzük, vagy kiadjuk magunkból. Nem kellett sok idő és rájöttünk, hogy a holtak városába ér-
keztünk, mert minden be volt zárva. Megcsodálva Gyöngyös város mindkét utcáját szem-
ügyre vettük a csühögőt, ami már befűtve várta a kedves utasokat. Az utolsó vagon, ami csak
ránk várt teljes komfortfokozatával nagy csodálkozást váltott ki a már nem fiatal útitársaink
körében. Az egyébként is szűk vagon belseje a karácsonyi díszítés miatt felére zsugorodott,
de nem bántuk. Tudtuk, hogy a vonat nem vár, ezért gyorsan körbe ültük a közepén duru-
zsoló fatüzelésű kályhát és megkezdtük kalandos erdei vonatkozásunkat.

Egyszer csak megjelent a vasutas mikulás és két krampusz, akik látványa tovább fokozta a ed-
dig sem unalmas hangulatot. A krampuszok sem értették mért vagyunk annyira vidámak, mi-
kor a kiosztott virgácsok egyike észrevétlenül a legcsúnyább krampusz farkára lett vará-
zsolva, aki ezután önkéntelenül is kitararította a vagonokat.

A kellemesen puha rácsos fapadokon zötykölődve tudtuk, hogy csodálatos téli táj vesz körül
minket. Tudtuk, de nem láttuk a párák ablak miatt, ezért epedve vártuk, hogy a végállomá-
son majd milyen szép lesz. Szépen leszálltunk, de még levegőt sem vettünk, mikor szépen
vissza is szálltunk és rögtön indultunk vissza. Nem nagyon hittem Józsi bácsinak, aki ezt előre
megjósolta, de így lett.

Visszafelé is kellemes volt az utunk, mert a vagon átlaghőmérséklete biztosította számunkra
a megszokott komfortérzést. Igaz, hogy a fejemről folyt az izzadság, de legalább a lábam lefa-
gyott. Sokat gondolkodtam azon, hogy tudnék fejen állva utazni, de semmi hasznos nem ju-
tott az eszembe.

Miután megérkeztünk megpróbáltuk a rácsosra formálódott ülő felünket kivasalni és az el-
gémberedett tagjainkat kilazítani és boldogan vártuk a további programot, mert már az első
is ilyen nagy élményt nyújtott, különösen a kies téli táj elvarázsolt látványa.

Szerencsére nem kellett sokat gyalogolni és már is az Orczy-kertben található Mátra múze-
umban találtuk magunkat, ahol szép lassan felengedett fagyos testrészeinket ápolva sok ér-
dekes dolgot láttunk, ami a Mátrában volt található régen és most.

Hamar elröppent a múzeumra szánt idő, bár a csapat szomjasabbik fele, már a mamutba is belekötött, hogy induljunk már Farkasmály helyőrségbe, mert ott borkóstolás volt beígérve, amitől legalább megjön az étvágyunk az ebédhez.

Igen hamar kihörpintettük a pincében található négy féle borocskát, mely többeknek lelki áldás volt és megcéloztuk a kiruccanásunk igazi célállomását, Mátraházát.

Az üdülőben már kellemes környezetben jól beebédeltünk, majd átmentünk a számunkra lefoglalt presszóba és közösen értékeltük a mögöttünk lévő évet és megbeszéltük a további teendőket, természetesen folyamatosan apasztva a presszó folyékony tartalékait.

Célzottan kijelölt önkéntes túratársak emlékeztették a csapatot a lezajlott programokra, ki rövidebben, ki hosszabban, de újra felidéztek a kalandjainkat és a felejthetetlen eseményeket, amit mind együtt éltünk át az év során.

Kiosztásra kerültek a tesztlap eredményei és meglepődtünk, amikor a megelőző kirándulásról összeállított kérdőívet olyanok nyerték, akik akkor nem is voltak ott.

Megbeszéltük és eldöntöttük a 2013. év tervezett programjait, elegendő munkát adva szeretve tisztel csapatvezetőnk számára.

A végén kicsit meghatódva kívántunk egymásnak kellemes karácsonyt és sikeres programokat a következő évre.

Itt ragadom meg az alkalmat, hogy akik nem voltak velünk most azoknak is a csapat teljes nevében kívánjunk erre az évre egy kellemes karácsonyt és boldog új esztendőt.

A visszafelé vezető utazás hamar elmúlt és már a főváros határán folyamatosan deszantoltak a csapat tagjai, így a végállomásra alig maradunk a buszon, de aztán mi is leszálltunk. (a földre)